

Medlem for 10de Kreds (Raben) med saa stor Omhu, og til hvilket de to andre Medlemmer, der havde stillet Forslaget under Nr. 9, nu have sluttet sig. Det kan jeg meget godt forstaa, at de ere, for det vilde for dem være ret heldigt at faa dette Forslag vedtaget. Jeg tror alligevel at turde sige, at det ene funde og rigtige Princip er, at disse Udgifter, her er Tale om, fordeles mellem Staten og vedkommende Kommunekreds. Det er jo ikke den lille Kommune, her er Tale om, men enten Byen eller Amtsrådskredsen. Det har altid været erkendt, at det er urigtigt at gaa til Stats-erstatning alene; derom kan der ikke være mindste Spørgsmaal; det vil være noksom anerkendt. At det er rigtigt, at den enkelte Kreds ogsaa har Interesse i at søge at afværge eller bekæmpe disse Sygdomme og yde noget af Erstatningen, forekommer mig saa indlysende som muligt. Vi have været meget udførlig inde paa den Ting tidligere, men ærede Medlemmer, der lægge saa stor Vægt paa Forslaget, maa dog kunne se, at Ministeren ogsaa lægger stor Vægt paa sit Forslag. Forholdet er jo det, at det en Gang i Landstinget har været vedtaget at sætte $\frac{2}{3}$. Ved 3dje Behandling det har opnaaede jeg at faa vedtaget Halvdelen, og det har Tinget holdt fast paa siden, og jeg haaber ogsaa, det vil gøre det nu, skøndt der er kommet Forstærkning. Det er jo de samme ærede Medlemmer, der nu staa paa Forslaget, som altid have ønsket det vedtaget. Jeg anbefaler meget, at man stemmer mod Vædringsforslaget under Nr. 10 og beholder Lovforslagets Bestemmelser. Jeg havde naturligvis ikke taget den Ting op fra først af og holdt den saa stærkt fast, naar jeg ikke troede, det var en alvorlig Bestemmelse, som kunde komme til at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, og det forekommer mig, at det, der er foreslaaet fra R. geringens Side er saa retfærdigt som vel muligt. Jeg skal tillade mig at gentage en Ytring, som jeg brugte ved 1ste Behandling, at der er nu langt mindre Grund for det ærede Ting til at vedtage denne Mindretallets Bestemmelse, end der har været tidligere, og det er maaske det, som har bragt den ærede Ordfører og andre til at gaa over til mit Standpunkt; thi der er i dette Lovforslag virkelig vist megen Smødekommehed fra Ministerens

Side med Hensyn til Udredelsen af Statsudgifter; derfor mente jeg, at Udvalget nok vilde tage noget Hensyn hertil ved at fratage sin Forbring paa det Punkt, hvor jeg har staaet saa bestemt derimod. Der er ogsaa vist Smødekommehed paa et andet Punkt, hvor man tidligere fra anden Side er gaaet ind paa at dele halvt mellem Kommunen og Statskassen, men hvor man nu er gaaet over til at lade Statskassen tage det hele. Jeg tror, at det er et furant Standpunkt, og haaber, at Landstinget vil fastholde sit Standpunkt og forkaste Vædringsforslaget under Nr. 10.

Vædringsforslagene under Nr. 11—13 har jeg ikke noget imod. Vædringsforslaget under Nr. 14 derimod, som er stillet af Mindretallet, skal jeg kun sige lidt om, det er for Næsten et hyppig drøftet Tema her, saa jeg antager, at de fleste have deres Anskuelser nogenlunde klare angaaende dette Spørgsmaal. Lovforslaget siger, at Indenrigsministeren skal være bemyndiget til at anstille denne Undersøgelse. Men Vædringsforslaget derimod siger, at Indenrigsministeren skal gøre det; det forekommer mig at ville være ret urimeligt paa ethvert Sted i Landet at ville forlange et Eftersyn, naar det ikke behøves. Der findes saadanne Egne, hvor det ikke behøves, det er sikkert konstateret baade ved offentlige Udtalelser og offentlige Skrifter, og derfor synes det mig nok at gaa til en Bemyndigelse og se, hvilket Resultat der kommer ud af Undersøgelserne i de Egne, hvor der er størst Trang dertil, saa tage sin Bestemmelse derefter og ikke sætte det hele i Gang overalt. Sovrigt er Forholdet det, at medens Lovforslaget vil bekæmpe Tuberkulosen paa forskellig Maade, hjælpe dertil og forøvrigt have Undersøgelser for at lære Ondet at kende, vil Mindretallet have, at man straks skal gaa til et Yderpunkt og sige, at enhver, som har Dyr af den Bestaafenhed, som opdages at være tuberkuløs, kan faa dem slaede ned paa det offentlige Regning. Nu veed jeg meget godt, at det er en farlig Sygdom, men jeg siger dog, som jeg har sagt ved andre Lejligheder, at man skal tage sig i Agt for at overdrive Betydningen deraf, af Hensyn til vor Eksport. Vi have jo en stor Eksport baade af fedt og magert Kvæg, der er velkommen andet Steds, og det gaar ikke an over-